

L'emperador Trump

written by Pere Grau i Rovira | 9 de gener de 2026

Amics lectors, no us enfadeu si començo l'article amb un acudit força bast. Quan la gent perd els estreps pot passar que vagi a trompades. Actualment, però, és tot el món que, ho vulgui o no, ha d'anar a «Trumpades».

Amb el segrest de Maduro i la seva dona i les seves declaracions posteriors, crec que ha deixat unes quantes coses clares, encara que potser no les que ell creia. En primer lloc, que per ell el que val és la raó de la força i ha deixat la força de la raó a l'armari dels trastos vells. I, en segon lloc, que a ell el que li ha interessat és assegurar-se el domini sobre el petroli veneçolà, ni que sigui amb el suport de la resta de jerarques del règim, i que la restauració de la democràcia a Veneçuela per a ell no és pas cap prioritat. I m'ha fet mal el cor, quan he vist l'alegria dels veneçolans emigrats a tot arreu, que temo que serà brutalment decebuda.

Veient l'actuació d'aquest home que de mica en mica soscava els fonaments de la democràcia nord-americana, i la seva erràtica relació amb Putin, de vegades penso si no pot ser que Trump envegi la llibertat de moviments del rus, i vulgui aconseguir-la per a ell als EUA, la mateixa omnipotència imperial. I encara que ara, en el cas d'un alto el foc a Ucraïna, s'ajunti als europeus, participant en les garanties i el control de la nova situació, com que en definitiva no hi haurà alto el foc, si Putin s'hi gira d'esquena, ja veurem si les ganes de Trump de fer negocis amb Rússia no pesa més que totes les consideracions de dret internacional i d'humanitat que es puguin adduir.

Pel que fa als seus desigs imperials de posar la grapa a Grenlàndia, potser se'n pot sortir, fins i tot amb mètodes legals. És la conclusió a la qual hom arriba després de llegir el documentat article d'Elisa Beni al *Nacional.cat* del 8 de

gener. (*Trump i els independentistes*). I, si se'n surt, hi haurà segurament molts americans que encara li donaran més suport. I el món que es faci repicar.

I entremig de tot aquest garbuix internacional, els catalanets no tenim cap perspectiva de què ningú es preocupi de nosaltres si no alcem la veu massivament de manera que ningú ho pugui ignorar, cosa que, de moment i malauradament, no sembla pas clar que passi.

He recordat el títol d'un llibre de l'humorista israelí Ephraim Kishon: *Cap petroli, Jehova?*, en el qual es queixava que Déu hagués donat tot el petroli als àrabs i gens a Israel. I nosaltres, ni tenim petroli, ni minerals rars, que puguin induir a ningú a fer-nos costat, per pur interès «a la Trump». Només tenim allò de les pedres d'on traiem pa... Però tenim allò que jo en dic el «baix continu», la indestructible catalanitat d'una part essencial del nostre poble. I aquesta tossuderia (usant un ben trobat verb que he llegit a algun lloc aquests dies) farà fracassar tots els intents de «espanyar-nos». I això no pararé de pensar-ho i de dir-ho mentre encara sigui en aquest món boig.